

Μητροπολίτης Βεροίας: «Εισήλθαμε στην περίοδο της μετανοίας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε και κήρυξε τον θείο λόγο στην Ακολουθία του Μεγάλου Αποδείπνου στον Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας το απόγευμα της Τρίτης 8 Μαρτίου 2022.

Η Ιερά Ακολουθία μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως, στην αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και στον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος 90,2 FM».

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

Είσηλθαμε από χθές στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή, κατά την οποία μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας νά ἀγωνισθοῦμε πνευματικά καί νά ζήσουμε σύμφωνα μέ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, νά ζήσουμε ὅπως ἔζησαν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας, ὅπως οἱ ἅγιοι τεσσα-ράκοντα μάρτυρες τῆς Σεβαστείας, τούς ὁποίους ἐορτάζουμε αὔριο.

Ἄς ἀκούσουμε, λοιπόν, τί λέγει ὁ ἅγιος Λουκάς σέ μία ὁμιλία του γιά τούς ἀγίους.

Ἦταν στρατιῶτες, γράφει, τοῦ ρω-μαϊκοῦ στρατοῦ καί ὁμολογοῦ-σαν ὅτι ὄντως ἦταν χριστιανοί, δέν τό ἀπέκρυπταν Ὅταν ὁ διοικητής τους ἀπαίτησε νά ἀρνη-θοῦν τήν πίστη τους καί νά θυσιά-σουν στά εἰδωλα, οἱ ἅγιοι δέν δέ-χθη-καν. Τότε τούς συνέλαβαν καί μετά ἀπό διάφορα βασανιστήρια τούς ὁδήγησαν στή λίμνη τῆς Σε-βα-στείας πού ἦταν παγωμένη καί τούς ἔριξαν μέσα γυμνούς, γιά νά πεθάνουν ἀπό τό κρύο. Γιά νά κάνουν μάλι-στα πιό δύσκολο τό μαρτύριό τους εἶχαν ὅλη τή νύκτα ἀνοικτό κοντά στή λίμνη ἓνα λουτρό πού προσέ-φερε θαλπωρή καί ἀνάπαυση. Με-γά-λος πειρασμός, ἀλλά οἱ ἅγιοι μάρ-τυρες ὑπέμεναν τή δοκιμασία, ἐκτός ἀπό ἓναν πού δειλιάσε. Βγῆ-κε ἀπό τή λίμνη, ἔτρεξε πρὸς τό λου-τρό, ἀλλά δέν πρόλαβε νά μπεῖ μέσα, γιατί πέθανε στό κατώφλι του.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τή στιγμή ἓνα οὐ-ράνιο φῶς ἔλαμψε μέσα στό σκο-τάδι καί οἱ μάρτυρες εἶδαν φωτεινά στεφάνια νά κατεβαίνουν ἀπό τόν οὐρανό. Τό θέαμα ἦταν μο-ναδικό, καί δέν τό ἔβλεπαν μόνο οἱ μάρτυρες, ἀλλά καί οἱ στρατιῶτες οἱ ὁποῖοι τούς ἐπιτηροῦσαν. Ἐνας μάλι-στα ἀπό αὐτούς, βλέποντας τό θαυμαστό γεγονός, πίστευσε στόν Χριστό καί φωνάζοντας ὅτι εἶναι καί ἐκεῖνος χριστιανός, ἔβγαλε τὰ ροῦχα του καί μπῆκε στά παγωμέ-να νερά γιά νά λάβει τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου, πού εἶχε στερηθεῖ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχε δειλιάσει.

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως γιά λίγο τούς ἀγίους μάρτυρες καί ἄς σταθοῦμε σέ ἐκεῖνον πού δειλιάσε. «Ἐδει-λί-ασαν φόβῳ, οὗ οὐκ ἦν φόβος», λέγει ὁ ψαλμωδός Δαβίδ. Φοβήθη-κε, ἐκεῖ πού δέν ὑπῆρχε φόβος, γιατί ὁ Θεός ὑπόσχεται ὅτι θά ἐνι-σχύει καί θά φυλάσσει τούς μάρ-τυρές του.

Ἄν ὅμως ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος δειλιάσε καί, θέλοντας νά ζήσει, ἀρ-νήθηκε τόν Χριστό, χάνοντας τελι-κά καί τήν ἐδῶ ζωή ἀλλά καί τήν αἰώνια, ἄς σκεφθοῦμε πόσες φορές δειλιά-ζουμε καί ἐμεῖς καί ἀρνούμεθα τόν Χριστό, χωρίς κᾶν νά βρισκόμεθα στή θέση πού βρέθηκε ἐκεῖνος. Διότι κάθε φορά πού ὁ πειρασμός ἢ ὁ λογισμός μᾶς παρακινεῖ νά παρα-κούσουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά κάνουμε κάτι ἀντίθετο, καί ἐμεῖς ὑποχωροῦμε, στήν πραγματι-κό-τητα ἀρνούμεθα τόν Χριστό καί μάλιστα χωρίς νά ἔχουμε κανένα κίνδυνο καί κανένα φόβο. Καί τόν

ἀρνούμεθα, χωρίς νά σκεπτόμαστε τί εἶπε ὁ Χριστός γιά ἐκείνους πού τόν ἀρνοῦνται, ὅτι θά τούς ἀρνηθεῖ καί Ἐκεῖνος ἐνώπιον τοῦ Πατρός του τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Ἄς σκεφθοῦμε, λοιπόν, πόσες φο-ρές ἔχουμε ἀρνηθεῖ τόν Χριστό καί ἄς μετανοήσουμε γιά τίς μικρές, ἔστω, αὐτές καί καθημερινές ἀρνή-σεις μας, ὅσο ἔχουμε χρόνο. Διότι τό μόνο πού μᾶς ἀποκαθιστᾷ ἐνώ-πιον τοῦ Χριστοῦ γιά τήν ἀρνησή μας εἶναι ἡ μετάνοια.

Καί ἡ Ἐκκλησία μας δέν μᾶς προ-βάλλει μόνο παραδείγματα ἀγίων, ὅπως τῶν ἐορταζομένων αὐριο ἀγί--ων τεσσαράκοντα μαρτύρων τῶν ἐν Σεβαστείᾳ μαρτυρησάντων, ἀλλά καί παραδείγματα ἀνθρώπων πού τόν ἀρνήθηκαν ἢ πού ἔζησαν μακριά του, ἀλλά μετανόησαν καί κέρδισαν τήν αἰώνιο ζωή.

Πρῶτος ἀπό ὅλους εἶναι ὁ μαθη-τής του, ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ τόν εἶχε προειδο-ποιή-σει ὁ Χριστός ὅτι θά τόν ἀρνηθεῖ, δειλίασε μπροστά σέ μία ὑπηρέτρια καί τόν ἀρνήθηκε καί εἶπε ὅτι δέν τόν γνωρίζει καί δέν ὑπῆρξε μαθη-τής του. Καί τί ἔκανε στή συνέχεια; Ὅταν λάλησε ὁ ἀλέκτωρ καί θυμή-θη-κε τόν λόγο τοῦ Κυρίου, «ἐξελ-θὼν ἔκλαυσε πικρῶς».

Νά, ἡ μετάνοιά του! Ἐκλαυσε πι-κρά, μετανόησε καί ζήτησε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί ὁ Χριστός ὅχι μόνο τόν συγχώρησε ἀλλά καί τόν ἀπεκατέστησε.

Τό δεύτερο παράδειγμα εἶναι αὐ-τό τοῦ ληστοῦ, ὁλόκληρη ἡ ζωή τοῦ ὁποίου ἦταν ἀντίθετη τόσο πρός τόν νόμο τοῦ Θεοῦ ὅσο καί πρός κάθε ἔννοια ἠθικῆς καί δι-και-ο-σύνης.

Καί ὅμως ἐπάνω στόν σταυρό συνειδητοποίησε τί ἔκανε καί ζή-τη-σε καί αὐτός ἐν μετανοίᾳ νά τόν θυμηθεῖ στή βασιλεία του, καί κέρ-δισε καί αὐτός τήν ἄφεση. Ἐκλεψε τόν παράδεισο, ὅπως λένε οἱ πατέρες, μέ τή μετάνοια καί τήν ὁμολογία του.

Ὑπάρχουν ἄπειρα παραδείγματα μετανοίας, συνεχίζει ὁ ἅγιος Λου-κᾶς. Ὁ ὄσιος Βάρβαρος, πού ἦταν ληστής, κάποια ἡμέρα σκεπτόμε-νος τή ζωή του ἀνατρίχιασε καί πῆγε σέ ἕναν ἱερέα καί τοῦ ζήτησε νά τόν ρίξει σέ ἕνα στάβλο μέ χοί-ρους. Καί ἐκεῖ ἔζησε τρία χρόνια καί μετανόησε. Καί ὁ Χριστός δέ-χθηκε τή μετάνοιά του καί τοῦ ἔδω-σε τή χάρη τῶν θαυμάτων. Ἀλλά καί ὁ ὄσιος Ἰάκωβος ὁ θαυ-μα-τουργός, ἔλαβε τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ κλείσθηκε σέ ἕνα σπή-λαιο γεμάτο ἀπό ὅστᾳ νεκρῶν, θέλοντας νά μετανοήσῃ, γιατί ἐξαιτίας τῆς πανουργίας τοῦ δια-βό-λου εἶχε πέσει σέ ἕνα βαρύ ἀμάρτημα. Καί ὁ Χριστός δέχθηκε καί τή δική του μετάνοια καί τοῦ ἔδωσε, ὅπως εἶπαμε, τή χάρη πρός ἐπιβεβαίωση τῆς ἀφέσεώς του.

Καθώς, λοιπόν, είσήλθαμε και έμεϊς στην περίοδο αυτή της μετα-νοίας, άς διδαχθοϋμε από τά παρα-δείγματα τών άγίων της Έκκλη-σίας μας, από τά παραδείγματα της μετανοίας, για να βροϋμε και έμεϊς τό έλεος και τή χάρη τοϋ Θεοϋ.

Ένα μεγάλο παράδειγμα για όλους μας είναι ή άγία Μαρία ή Αιγυπτία, μία κοινή γυναίκα, μία γυναίκα ή όποία είχε οδηγήσει πολλούς ανθρώπους στην άμαρτία και έφθασε μέχρι τά Ίεροσόλυμα να άμαρτάνει. Άλλά εκεί ήλθε εις έαυτήν, όπως ο άσωτος. Ένεθυμήθη ότι αυτό που κάνει είναι φοβερό και για τήν ψυχή της αλλά και για τήν ψυχή τόσων ανθρώπων.

Και θέλοντας να μπει στον ναό της Άναστάσεως, να προσκυνήσει και εκείνη τόν Σταυρό τοϋ Κυρίου, τή σταμάτησε ή χάρη τοϋ Θεοϋ, της έδωσε δηλαδή μία εύκαιρία να μετανόησει. Και πράγματι, βλέποντας ότι όλοι μπαίνουν και αυτή δέν μπορεί να μπει, ζήτησε τό έλεος τοϋ Θεοϋ, παρακάλεσε τήν Παναγία μας να τήν βοηθήσει να είναι σταθερή στη μετάνοιά της. Και έφυγε στη συνέχεια, πήγε πέρα από τόν Ίορδάνη και άσκήτευσε σαράντα χρόνια. Και έφθασε σε σημείο να υπερίπταται ως άγγελος. Τόση καθαρότητα πλέον είχε ή ζωή της, που στό τέλος ο Θεός τήν έλέησε, της έστειλε έναν άββά της έρήμου, τήν έξομολόγησε, τήν κοινωνήσε και έφυγε από τή ζωή αυτή. Και είναι πλέον ή τόσο άμαρτωλή αυτή γυναίκα παράδειγμα μετανοίας για όλους μας.

Θά τή δοϋμε στό τέλος της Άγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής που τήν προβάλλει ή Έκκλησία μας. Δέν προβάλλει τήν άμαρτωλή ζωή της, αλλά προβάλλει τή μεγάλη μετάνοιά της.

Άς ακολουθήσουμε και έμεϊς όλους αυτούς, διότι, όπως είπα, καθημερινά είτε στά μικρά είτε στά μεγάλα άμαρτάνουμε. Άς ζητήσουμε έν μετανοία τό έλεος τοϋ Θεοϋ. «Τό έλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τάς ημέρας της ζωής μου».

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK